

ŠILHEŘOVICE

Když se spojí ENTUZIASMUS S POLITICKOU PODPOROU

Ing. Jan Cieslar v roli cvičitele, šilheřovický zámek a mládež – to byly základní kulisy a hlavní položky z receptu na úspěch ostravského golfu. Stokrát reprodukováná fotografie M. Hucka lákala počátkem 70. let na něco, co do té doby nemělo – nejen jako „product-placement“ na stránkách populárního týdeníku Mladý svět – obdoby: vlajková cestovní kancelář CKM začala nabízet tematické sportovní pobyty. Mezi jinými i Týdenní kurzy golfu na Opavsku.

Vyuka s trenérem včetně ubytování ve dvou-
lůžkových zámeckých
pokojích s plnou pen-
zí, zajišťovaná zdejší učňov-
ským střediskem, přišla na tehdy
astronomickou sumičku 555 Kčs.
Autor těchto řádků to potvrzuje
coby očité svědek a přímý účast-
ník popisovaných dějů. Při zpět-
ném pohledu je ovšem zřejmé,
že kořeny nesporného společen-
ského i sportovního úspěchu,
k němuž měli šilheřovičtí golfisté
nakročeno, byly hlubší – a záku-
lisí složitější, než by se mohlo
první pohled zdát...

Nebyla to one man show

Poněkud romantické Vávrovo
vyprávění líčí budovatelské začát-
ky spojené s osobností Ing. Jana
Cieslara. Legendy o tom, jak se
nadšenci z různých koutů země
pokoušeli v průběhu 60. let vy-
rovnávat západočeským golfovým
centrům, známe již z příběhů o Se-
milech, Poděbradech a později
nakonec i Praze. Politické oteplení
v té době představovalo pro tako-
vé úsilí živnou půdu. Ostravský
příběh se dál odvíjí „jako přes kopí-
rák“. Stejně jako jinde – ani zde

První medaile (bronz z mistrovství v M.L.): zleva nehr. Kapitán J. Císař, L. Kaiener, J. Juhaniak, J. Blažek, J. a T. Moučkovi, R. Pientka

to ovšem není „one man show“.
Cieslar v tom není sám: kromě
vlastní ženy jej podporují manželé
Kášovi, Císařovi, Kozákovi, J. Pas-
torek, V. Kulich a další...

Nejprve se hledá vhodná lokalita
– napřed Lištná u Třince, potom
park Boženy Němcové v Karviné,
později Vyškovice při Odře, nako-
nec vyjde – díky podpoře primá-
tora – zámecká obora v Šilheřovi-
cích. Stopadesátiletý park založený
v anglickém stylu je zdevastovaný
stejně jako zámek, zámeček i skle-
ník (oranžerie) od okamžiku, kdy
byl v r. 1948 znárodněn poslední-
mu majiteli Vítkovických železá-
ren Solomonu Meyerovi von Rot-
schildovi. Jan Juhaniak, který léta
bydlel s rodiči na záměcku v bytě
nad restaurací, na jiném místě této
kapitoly vzpomíná, kde se tou do-
bou v parku pásly krávy, kde běhali
koně a jak jinak to tam všechno
chodilo.

Se svými sto hektary jsou Šilheřovi-
ce největším krajinářským parkem
na severní Moravě, doslova prošpi-
kovaným vzácnými druhy dřevin.
Ohleduplnost jeho rekonstrukce
– spíše intuitivní než programová
– spočívala v maximálním možném
přizpůsobení golfových nároků

PLÁNEK HŘIŠTĚ

LESY
 VRBNÍ PLACHY
 GOLF. POLE
 Z ZÁMEK
 L RESTAUR. LOVECKÝ Z.
 K KÁŠA
 M RESTAURACE HLČEVIC

TJ

**ODDÍL GOLFU
OSTRAVA**

GOLFOVÉ HŘIŠTĚ
V ŠILHEŘOVICÍCH

18 JAMEK – PAR 72

DÉLKA: MUŽI 5887 M
ŽENY 5440 M

HRÁČ	Vyrov.	SOUTĚŽ
SOUPEŘ	Vyrov.	DATUM

JAMKA	M	PAR	VYROVN.	O	+
1	444	5	1		
2	304	4	11		
3	394	4	15		
4	372	4	10		
5	262	3	7		
6	327	4	18		
7	345	5	3		
8	403	5	1		
9	210	3	13		
Σ	3061				

Podpisy: hráč soupeř
zapis

JAMKA	M	PAR	VYROVN.	O	+
10	290	4	9		
11	349	4	6		
12	139	3	14		
13	384	4	16		
14	319	4	4		
15	493	5	12		
16	152	3	17		
17	358	4	5		
18	342	4	8		
Σ	2826				
Σ	3061				
Σ	5887				

Výsledek:

Scorecard

Století Jana Cieslara

Ing. Jan Cieslar zůstane natrvalo „dobrým duchem“ ostravského golfu. Nejen proto, že to byl on, kdo inicioval ustavení prvního oddílu při TJ NHKG dne 20. června 1968 a stal se jeho předsedou. Jeho největší zásluhou byla výstavba golfového hřiště v Šilheřovicích – teprve třetího osmnácti-jamkového hřiště na území bývalé ČSSR. Kdo byl muž, jemuž by 18. 1. 2014 bylo 100 let?

„Byl velmi pracovitý a v mnoha věcech neústupný,“ vzpomíná dnes na Cieslarovu cílevědomost jeho bývalý podřízený v zaměstnání a posléze – na

golfu – dlouholetý blízký spolupracovník Jiří Císař a pokračuje: „Byl činný v mnoha směrech. Nahrálo tomu i období pražského jara. Angažoval se politicky i v oblasti kultury např. v Matici slezské – zájmové organizaci, jejímž cílem je uchování a podpora dějin umění a kulturních tradic Českého Slezska (působící od r. 1877, zaniklé 1948, obnovené 1968, ukončené 1972, znovuušavené 1990). Do svých vizí dovedl doslova pobláznit mnohé lidi kolem sebe. Ze svých hodnot nikdy neslevil, ani když za to byl později – v době normalizace – perzekvován. Osobně mu vděčím za hodně...“

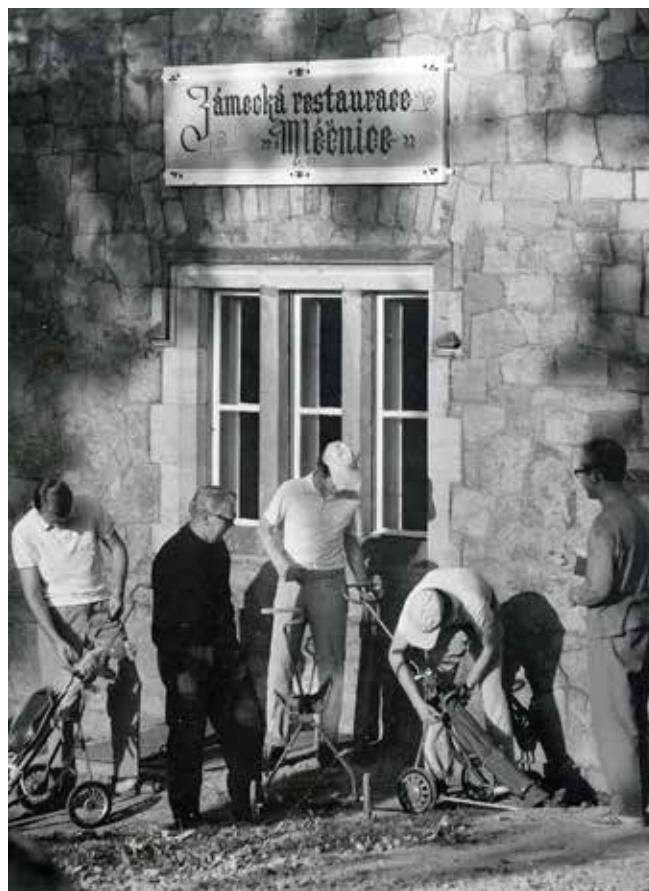
Uvažovat o golfu v tzv. Ocelovém srdci republiky muselo být považováno, slušně řečeno, za protimluv. A to jistě nejen pro vzdálenost od „nejbližšího místa úlevy“ – Svatky, kde se hrstka Briňanů pokoušela vzkřísit k životu staré Charvátovo hřiště, když umělcům Vysočiny už docházely sly... Na Opavsko bylo zkrátka příliš daleko odevšad – a vice versa. Do mariánskolázeňského golfového epicentra to dělá 550 km stejně jako např. z Prahy do Vysokých Tater. „Cieslarova víra v úspěch jeho myšlenky na trvalé zakotvení golfu na severovýchodě Moravy však byla neotřesitelná... Byl prostě přesvědčen o životaschopnosti svého projektu a všechno tomu podřídil,“ vysvětluje J. Císař.

Inspiraci a podporu nacházel náš muž i v Poděbradech a Semilech. Stal se pomyslným „třetím do mariáše“ – k PhMr. K. Havelkovi a MUDr. I. Balcarovi, s nimiž jej pojil stejný golfový osud a upřímné přátelství. Všichni shodně poznali golf v Mariánských Lázních, kde našli vlnidné pochopení a pomoc. Oporou jim byl zejména Ing. L. Draxler, v pražském golfovém ústředí pak především M. Plodek. Získané „know-how“ později Cieslar vtělil – za odborné asistence Bohumila Vokouna – do konceptu šilheřovického hřiště. I když se v letech po dokončení ještě dlouho dotvářelo a všemožně kultivovalo, přece jeho původní rozvrh zůstal až do současnosti v zásadě nezměněn...

Vlastní stavbě, realizované na svou dobu neuvěřitelně rychle (1968–1970), se Cieslar věnoval, ani ji nedozoroval.

Na dětském soustředění s nejbližšími spolupracovníky – J. Císařem a manželkou Alžbětou

Instruktáž flightu před „Zámeckou restaurací Mléčnice“ provádějí J. Cieslar (v černém) a M. Moučka (zcela vpravo);

situaci daného místa. Nadneseně řečeno: hřiště bylo „projektováno“ v přirozeném souladu s krajinou, tj. terénem a vegetací. Prostory pro dráhy se zkrátka hledaly, nevytvářely se uměle. Sám pojem „projekt“ je zde do značné míry eufemismem. Cieslar dráhy jen schematicky nakreslil podle Vokounových rad – a s požehnáním J. Kempného nechal zahrnout do územního plánu...

Během dvou let bylo hřiště postaveno za vydatné pomoci místního národního výboru, který stavbu prakticky realizoval. Tak trochu to muselo připomínat akci T. Bendelowa 18 Stakes on a Sunday afternoon, proslavenou chicagským humoristou G. Adem. Rychlost zkrátka měla absolutní přednost. Žádné závlahy, žádné složité zakládání greenů. Využívalo se toho, co bylo po ruce – včetně například „rumu“ z vyzdívků vysokých pecí. „Příroda si s takovými materiály

neuměla poradit a do dneška s tím bojujeme na některých greenech,“ poznamenal k tomu nynější prezident klubu Ing. Dusílek. Výstavbu samozřejmě provázely i přehmaty, z nichž zřejmě nejzávažnější se týkal již vyhloubených, avšak „omylem“ zasypaných a později znovu pracně budovaných, bunkerů. K místním legendám patří greeny zničené přemnoženou populací divokých králíků, krtky opakovaně devastované fairwaye a jiné bitvy, sváděné v rozličných podobách na každém novém hřišti.

Na Opavsko a pak zase na západ

Pro pořádek je třeba připomenout, že k formálnímu založení oddílu golfu v rámci TJ NHKG došlo na ustavující schůzi dne 20. 6. 1968, přičemž v únoru a v březnu proběhly tři informativní a předběžné schůze. Z původních 11 členů se jejich počet do roka

zvýšil na 40 a v r. 1973 pak přesáhl stovku. Souběžně s nárůstem členské základny rostla i její hráčská výkonnost. Družstva mužů a žen TJ NHKG Ostrava se od r. 1970 účastnila celostátních soutěží. Během tří ročníků se ženy probojovaly do I. ligy, mužům trval boj o postup do I. ligy sedm let. K nejstaršímu – později tradičnímu – Ostravskému turnaji, hranému od r. 1970, přibily později Zámecký pohár, Pohár Metasportu, Turnaj Moravy, Ce-

niorský a seniorský přebor konaly v Šilheřovicích. Přestože přenesení mistrovských soutěží na Opavsko bylo významným krokem pro rozvoj golfu u nás, ukázalo se jako předčasné a v příštím roce se opět všechna mistrovství hrála na západočeských hřištích. Příští dorostenecký přebor se v Šilheřovicích konal po čtyřech letech, v roce 1984. První šampionát v kategorii dospělých – mistrovství republiky ve hře na jamky – zde byl zorganizován v roce 1987.

Špatné svědomí politiků nemělo být vykoupeno žádným strukturálním strategickým obratem, nýbrž sérií dílčích náprav, spočívajících v rozvolněnějších urbanistických koncepcích, vytvoření masivního rehabilitačního a sportovně-rekreačního zázemí... včetně golfu!

lostátní pohár mládeže, Televizní turnaj, Zlatý bažant. Od roku 1977 mohly být výsledky z těchto turnajů použity pro úpravu vyrovnání.

Koncem sedmdesátých let byly Ostravský turnaj a Televizní turnaj zahrnuty mezi tzv. křížkové soutěže, z jejichž výsledků se sestavoval celostátní žebříček. V roce 1980 se poprvé od roku 1947 konala mistrovská soutěž jednotlivců na jiném hřišti než na jednom ze západočeských. V tom roce se ju-

Golf s politickou podporou

Zvláštností, které odlišovaly kauzu Šilheřovice od ostatních, hlavní město nevyjímaje, však bylo více. Dala by se podrobně popisovat role koncernu NHKG, jeho tělovýchovné jednoty a MěNV Ostrava, jejichž investiční prostředky byly na akci sdruženy a zvýšeny o dotaci z ÚV ČSTV (ve výši 140 tis. Kčs). Sponzorská úloha patronátního závodu Metasport se osvědčila zejména při dlouhodobém vydávání

Otevírání hřiště, v popředí zleva Ing. Cieslar, M. Plodek a Ing. Motyka, předseda TJ NHKG Ostrava

To přenechal šilheřovickému starostovi a stavební četě Místního národního výboru. Práce to nebyla jednoduchá, uvážíme-li, že dlouhodobé devastaci parku padlo za oběť veřejné osvětlení, závlahy i odvodňovací systém areálu. Cieslar sám měl tou dobou už jiné priority: neúnavně aktivizoval členskou základnu, organizoval brigádnickou činnost, plnění Odznaku zdatnosti, vydávání klubového Zpravodaje, spolupráci s cestovní kanceláří CKM, sportovní soustředění, dětské tréninky, školení cvičitelů, rozhodčích atd. Za svůj úplně nejdůležitější „úkol“ vždy považoval výchovu mládeže...

S mariánskolázeňským kamarádem O. Nechanickým (vlevo)

Výstavba se logicky neobešla bez problémů ani dílčích omylů. Další z Cieslarových soupeřů – Václav Kulich – nedávno veřejnosti připomněl „bitvu“ o pískové překážky, které byly zprvu udělány tak špatně, že se z nich nedalo hrát. Proti Cieslarově vůli musely být zasypany a později všechny znovu vybudovány. Naopak šťastným krokem se ukázalo jeho pozdější rozhodnutí o rekonstrukci skleníku – zdevastovaného objektu bývalé oranžerie – na klubovnu se sociálním zázemím. I když to byla svým způsobem „z nouze čtnost“, protože žádnou novostavbu památkáři prostě nepovolili, své poslání dokonale naplnila (a plní dodnes). Tuto stavbu – totální rekonstrukci realizovanou svépomocí v letech 1979–1980, řídil předseda oddílu osobně. Po jejím dokončení se ze zdravotních důvodů vzdal řídicí funkce. Ve výboru však zůstal coby jeho místopředseda a neúnavně pracoval dál jako vedoucí komise pro mládež... Zemřel na Štědrý den r. 1998.

V roce 2004 byl Ing. Jan Cieslar za své zásluhy o rozvoj golfu na severní Moravě uveden do Síně slávy ČGF. „Honza si to místo v ní určitě zasloužil,“ končí J. Císař náš dálkový korespondenční rozhovor a neodpustí si závěrečný povzdech: „On bral hřiště i klub za své, stejně jako většina ostatních – v té době. Kontrastuje to se současnými poměry, kdy mnozí hráči nemají k hřišti úctu – a tím pádem ani pokoru vůči golfové hře!“

Na „rodné hrouď“ – rozhovor nejen o hřišti s Janem JUHANIAKEM

Kam sahají vaše nejstarší vzpomínky spojené s hřištěm?

Pro ty bych se musel v duchu vrátit do až dětství. S rodiči jsme bydleli na záměcku, v bytě nad restaurací. V zámku byla učňovská škola, kde maminka dělala mistrovou výcviku. Táta jako vyučený zahradník pracoval ve skleníku. Na dnešní jedničce se pásly krávy, zatímco kolem patnáctky se běhaly koňské dostihy. Po golfu samozřejmě ani stopy...

Až to najednou začalo... Kdy vlastně pro vás osobně?

První golfové zkušenosti jsem sbíral v l. 1971–1972 jako caddie V. Brtka. Moc jsem jako kluk netrénoval – ještě tak krátkou hru s Ing. Cieslarem. Hra mne vždycky bavila mnohem víc. V následující sezoně už jsem vyhrál turnaj ve své kategorii, tuším, že to bylo na druhém či třetím z tradičních Ostravských turnajů. Klub mi pak v Pragoimpu koupil nové hole...

Pojďme tedy zpět k hřišti – jak vypadalo, jak jste je vnímal?

No – my jsme nic jiného neznali, žádné srovnání jsme neměli, takže nám přišlo přirozené, že bylo dost zarostlé. Prostor pro rány jste museli pečlivě hledat a dobře se trefovat – mezi vzrostlými stromy a pod jejich větvemi – a tak všelijak. Pokud jsme chtěli o víkendu hrát, museli jsme si hřiště do pátku posekat, ale to nebylo v těch letech (při nedostatku techniky a bez pomocného personálu) přece nic neobvyklého, že? Horší byly nedostatky, jimiž trpěl celkový koncept hřiště – dráhy nebyly vyvážené, první rány se musely zkracovat kvůli náhodným, nikoli strategicky umístovaným, překážkám atd. Pochopili jsme to, až když jsme se začali rozkoukávat na těch našich klasických hřištích ve Varech a v Mariánkách. Postupně se to však dařilo zlepšovat. Navíc nám to při křížkových turnajích nějaký čas poskytovalo jistou „výhodu“ proti ostatním...

Potom ovšem přišlo stěhování do Prahy, že?

Ano, to bylo v r. 1985 – na mezinárodním mistrovství republiky už jsem startoval za GCP. O ránu jsem tehdy zvítězil před J. Kunštou. V dalších čtyřech sezonách jsem ještě nějakou tu medaili vyhrál. V roce 1990 jsem pak – samozřejmě ještě jako amatér – hrál německou ligu za GK Kulmbach. To mne bavilo, protože jsem měl možnost hrát i proti hráčům, kteří byli úspěšní v evropském měřítku – tehdy zejm. na mezinárodních mistrovstvích Rakouska...

Jakpak že to u vás bylo s trénováním?

Jak jsem již řekl – od mládí jsem na to spíše nebyl, než byl. Ono totiž ani pořádně nebylo kde trénovat. Prosím vás, pamatujte si snad někdo, že by u některého hřiště býval driving range? Sám jsem jej poprvé zažil, až když jsem v r. 1982 vyjel s repre-

Oddílová pýcha – v tomto čísle Zpravodaje se mj. dočítáme: „V dubnu nastupují naši dva junioři Juhaniak a Moučka J. na vojnu do Mar. Lázní – již po vzoru ostatních sportovních odvětví – takže budou moci po celé 2 roky trénovat... Na ligová utkání budou pro nás uvolňováni. Přejeme jim dobrou vojnu.“

ilustrovaného Zpravodaje, jehož působnost v následujících letech přerostla svůj původně regionální formát. Originálním příspěvkem byla spolupráce s Cestovní kanceláří mládeže ÚV SSM, vzpomenu-tá v úvodu našeho článku. Každá taková podpora sama o sobě byla jistě významná. Ještě důležitější však bylo, co je všechny spojovalo – jejich společenské požití. Pokusme se odpovědět na logickou otázku, kde se politická podpora golfu na severní Moravě vzala a z čeho pramenila?

Jiří Císař – jeden z pamětníků a nejbližších Cieslarových spolupracovníků – o tom píše: „Severní Morava žila tehdejším duchem, kdy zde platilo: Jsem havíř – kdo je víc? Ostravsko se pyšnilo jen rekordy v těžbě uhlí a nejvyšší výrobou oceli na obyvatele na světě.“ Politici si velmi dobře uvědomovali – a Josef Kempný patřil k nejchytřejším z tehdejší komunistic-

ké elity –, že celý kraj je v zásadě „obětován“ na oltář stranické národohospodářské doktríny. Úlitbou devastovanému životnímu prostředí a zhoršujícím se zdravotnímu stavu obyvatelstva měly být „velkorysé“ plány, jejichž realizace by mohla – alespoň do jisté míry – kompenzovat způsobenou ekologickou újmu, řekli bychom soudobým slovníkem...

Špatné svědomí politiků nemělo být vykoupeno žádným strukturálním strategickým obratem, nýbrž sérií dílčích náprav, spočívajících v rozvolněnějších urbanistických koncepcích (pro regionální sídelní útvary měly platit příznivější než celostátně závazné územní plánovací regulativy), vytvoření masivního rehabilitačního a sportovně-rekreačního zázemí v širokém oblouku, sahajícím od Jeseníků přes střední Moravu až na severozápadní Slovensko. Pomineme-li některé z investic JZD Slušovice, ve své době

Neptunova kašna na dráze č. 1 – místo prvních tréninků (i konfliktů s koupajícími se rekreaty)

Soustředění mládeže v Motole – s anglickým trenérem D. Greenem (v bílé čepici uprostřed), kliččí M. Dorniková

veřejnosti nepřilíš pochopitelných, nepřežilo z těchto a podobných vizí nastupující normalizační období prakticky nic. Bývalý primátor Josef Kempný byl povýšen na předsedu ČNR. Do Prahy s sebou mj. „odvezl“ i vycházející hvězdu – Jana Juhaniaka. Golfu zůstal i nadále prospěšným – nejen vlivem na magistrát, jmenovitě pražského primátora Z. Zuzku, ale i s obstaráváním dotací, mechanizace apod. Tak vypomáhal při výstavbě motolského hřiště GCP (jehož čestným členem se později stal) ...

Entuziasmus, ztracená síla budoucnosti

I když doba, která následovala po vzednutí prvotního odbřemenění, nebyla už tak příznivá, rozjetý proces už byl naštěstí nevrtný. Nezbytná dávka vlastního úsilí členů, kteří se brigádnickou činností na výstavbě podíleli, přinášela i ne jeden důležitý vedlejší efekt – upevňovala jejich vztah k hřištím a klubům, přerůstající v pevnou, až citovou vazbu, pocity sounáležitosti a iluze spoluvlastnictví. Tyto aspekty jsou charakteristické nejen pro všechna naše hřiště z 60.–70. let, ale i pro předválečná či poválečná hřiště, jako byla hřiště v Líšnici, Třemšíně nebo Svatce. Staly se prototypem

ideálního vztahu „klub–hřiště“. S neskrývanou nostalgií, jakkoli nepřilíš spravedlivě s ohledem na zásadní změnu prostředí, bývají dnes kladeny do kontrastu se současným stavem naší golfové pospolitosti ...

Naznačené okolnosti mají širší přesah do způsobů trávení volného času, sportování a rekreace i souvisejících otázek životního stylu československé společnosti ve 20. století. Jejich společné ideové zdroje mají kořeny již v Evropě století předminulého – tam, kde pramení nejrůznější ozdravná hnutí, turistika (pozdější trampink a skautink), tělesná výchova v domácí „sokolské“ variantě a všemožné spolkové aktivity včetně družstevnictví. Do uvedených souvislostí zapadá i rozvoj našeho golfu a zejména převládající způsob výstavby golfových hřišť. Její svépomocná forma, v níž se klouobil materiálně-technický nedostatek (chybějící zdroje i dostupné realizační kapacity) s jistou dávkou budovatelského nadšení (tím většího, čím bylo dobrovolnější a jeho efekt byl hmatatelnější), se stal typickým znakem dokonce i v mezinárodním měřítku. V našem středoevropském – natož pak vzdálenějším – prostoru srovnatelné příklady prakticky nenacházíme.

zentačním družstvem do Braunschweigu. Divili jsme se, co nám to dávají za „divná“ markovátka – a ony to byly žetony na výdej míčů! Ale abych nebyl nespravedlivý – musím dodat, že i když trenéři nebyli, o prázdninách k nám (ještě do Ostravy) zajížděl pravidelně B. Vokoun a coby dorostencům a kadetům nám se hrou ochotně pomáhal a dobře radil ...

Při zpětném pohledu „dospělými“ očima, co říkáte na hřiště?

O tom, že se časem velmi zlepšilo, už jsem hovořil. Dalo by se dlouho povídat o přestavbě skleníku na klubovnu, ale to je známá historie. Obdobně by se dalo třeba litovat, že se nepodařilo pro golf získat objekt Baníku, jedinou novostavbu, kterou – u 17. jamky – památkáři nepochopitelně dovolili postavit, ačkoli jinak zde pro každý záměr vždycky platilo známé „golfové“ heslo: Ani hnout! Nic z toho ovšem nemůže pokazit ten základní příjemný pocit, který pramení ze zdejšího parkového uspořádání. Já jsem v životě hrál na spoustě hřišť, ale – nebudete tomu věřit – stejně dobře jsem se cítil až v indické Kalkatě. A víte proč? Protože tamní „staré“ hřiště, na němž se pravidelně hrají turnaje Asian Tour, se rozkládá ve zrovna tak vzrostlém parku, jasně a fortelně odděleném od okolního světa ...

Možná je to právě tou zámeckou zdí, která jako by hřiště i lidi chránila – kdo ví? A přitom je to paradoxní poznání – při všech těch našich oblíbených poučkách o volné prostupnosti krajiny, otevřenosti golfových hřišť směrem k veřejnosti a jak jinak to s oblibou vykládáme ...

Tradiční otázka nakonec: Jaký v sobě nosíte nejsilnější zážitek ze hry?

To už jsem byl krátce profesionálem – někdy začátkem 90. let – přijel jsem na turnaj do Šilheřovic jako na své domovské hřiště, ne snad přímo jako favorit – ale rozhodně jako někdo, od koho se očekával slušný výsledek. A první den nic moc: několik ran nad par! Zato druhý den mi tam spadlo skoro všechno – až na bogey na jamce č. 11, kde jsem minul ani ne metrový putt. Ale i s ním jsem zahrál 67 – rekord hřiště, který pak vydržel docela dlouho – a ten turnaj jsem vyhrál ...

Díky za rozhovor!

